

Nr 159

Av herr Lundström, *angående ränta vid skatterestitution.*

(Lika lydande med motion nr 203 i Andra kammaren)

Enligt 10 § förordningen om särskild skatteberäkning i vissa fall för make utgår inte ränta på belopp som restitueras med anledning av att ansökan om skatteberäkning enligt förordningens bestämmelser bifallits. Motsvarande stadgande återfinns i 5 § förordningen angående beräkningen av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst och i 3 § förordningen med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall.

Med hänvisning till dessa förordningar har bevillningsutskottet avstyrkt och riksdagen avslagit under 1965 och 1966 väckta motioner bl. a. om att ränta skall utgå för viss tid vid skatterestitution enligt 10 § 2 st. i förordningen om särskild skatteberäkning i vissa fall för makar. Som skäl har anförts att ett införande av rätt till restitutionsränta »skulle uppenbarligen strida mot hittills tillämpade principer, nämligen att sådan ränta inte utgår när särskild skatteberäkning i någon form är beroende av ansökan från den skattskyldige». I fjolårets betänkande medgav dock utskottet att principen i vissa fall kan synas orättvis: »Utskottet vill i och för sig inte förneka att räntegottgörelse i vissa av de av motionerna avsedda fallen kan te sig berättigad från rättvisesynpunkt.» Å andra sidan fann utskottet att det skulle vara förenat med betydande svårigheter att åstadkomma en för praktiskt bruk lämplig gränsdragning mellan fall, där restitutionsränta bör utgå och där sådan ränta inte kan anses befogad.

I och med att gällande regler på här berörda områden kan verka orättvist, bör det vara ett allmänt intresse att undersöka i vad mån en förändring till det bättre av nuvarande bestämmelser kan ske. Det förefaller därjämte vara en kuriös regel som säger att om den skattskyldige själv påpekar att för hans eller hennes vidkommande förmånligare skatteregler finns än de av skattemyndigheterna tillämpade, så skall — om detta visar sig riktigt — ränta på för högt erlagt belopp icke utgå. I fjolårets motion har påvisats, att det kan gälla många års — i det anförda fallet 8 års — ränteförlust, som den skattskyldige därigenom gör.

Grunderna för nu gällande princip att restitutionsränta i berörda fall ej skall utgå synes oklara och bör närmare utredas. Därest svårigheterna vid en ändring är av sådan storlek, som bevillningsutskottet gör gällande, torde även de problem utskottet åberopat böra grundligt penetreras.

Med hänvisning till vad som anförts föreslås,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning rörande förutsättningarna för sådan ändring i gällande principer om ränta vid skatterestitution, att ränta i största möjliga mån skall utgå även vid i motionen anförda fall.

Stockholm den 20 januari 1967

Birger Lundström (fp)
